

עפ"ת 4755/12/21 - אבו חאמד עבד אל סאלם נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 4755-12-21 עבד אל סאלם נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90119312065

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
אבו חאמד עבד אל סאלם	מערער
מדינת ישראל	נגד
	משיבה
	המערער באמצעות עו"ד ארז דרב
	המשיבה באמצעות עו"ד רימא רבאח - מולא

פסק דין

המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות, בבית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופטת הבכירה וישקין) בתת"ע 9168-05-20 בגין שימוש בטלפון נייד בעת נהיגה ברכב משא ביום 25.9.2018 בכביש 6, עבירה לפי סעיף 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, ונדון לקנס בסך של 2000 ₪, פסילת רישיון נהיגה למשך 40 ימים בפועל, ופסילה על תנאי של חודשיים ימים למשך שנתיים.

הערעור מופנה כנגד ההרשעה וכנגד מידת העונש.

השוטר שערך את הדוח, רס"מ יעקב כהן מיחידת האופנועים הארצית, העיד (ביום 27.12.20) כי אינו זוכר את פרטי האירוע מעבר לרשום בדוח (ת/1), שממנו עולה כי נסע במקביל ומשמאל לרכבו של המערער, בו ישב נוסע נוסף, והבחין דרך חלון הרכב כי המערער אחז בטלפון נייד "מלבני" מעל גלגל ההגה, וכאשר הסיט מבטו שמאלה, הבחין בשוטר והוריד את הטלפון. עוד צוין בדוח כי "אגודל ימנית" של המערער, "נעה על מסך המגע בעת שהרכב בתנועה". העד שלל אפשרות כי לא הבחין באחיזה בטלפון, עקב מהירות הנסיעה ומיקומו ביחס לחלון הנהג. עוד צוין בחקירתו כי האופנוע המשטרתי היה סמוי, ואולם הוא עצמו לבש בגדי שיטור.

בדוח העבירה צוינו בנוסף, דברי המערער: "אני לא השתמשתי. יש לי עד תרשום את מס' תעודת זהות שלו...יש לי דיבורית הרכב של חברה." לדברי העד רשם את עיקר הדברים שמסר לו המערער באותו מעמד, ואינו זוכר כי המערער ביקש ממנו לבדוק כי אכן מותקנת דיבורית ברכב. עוד העיד כי לא היתה ברשותו מצלמת גוף, וכי האירוע לא צולם, אם כי לא ניתנה על ידו תשובה החלטית אם היתה ברשותו מצלמת קסדה.

המערער העיד מנגד, כי לא אחז בעת הנהיגה בטלפון הנייד, וטען כי שתי ידיו היו מונחות על ההגה. עוד העיד כי ברכב

היתה מותקנת דיבורית, שניתן היה להפעילה דרך מתג הקבוע על ההגה. הוא הבחין בשוטר המורה לו לעצור, כאשר הסתכל לצד שמאל, ובאותה עת שוחח עם הנוסע שלידו, שביכולתו להעיד כי לא דיבר בטלפון. המערער מעריך כי השוטר לא הבחין היטב בנעשה, ולפיכך ייחס לו את ביצוע העבירה.

עד ההגנה שאדי אל ג'מיל חוואם, שהתלווה לנסיעה לבקשת המערער, העיד גם כי המערער משמש, לעיתים, כמעסיקו. לדברי העד הבחינו הוא והמערער בשוטר שעצר רכב אחר לצורך רישום דוח, ולאחר מספר דקות אותו שוטר, עד התביעה, הורה למערער לעצור. לדברי העד אמר לשוטר באותו מעמד כי המערער לא השתמש בטלפון.

בית המשפט קבע בהכרעת הדין כי עדות השוטר היתה **"עניינית, בהירה, עקבית ואף לא נסתרה בחקירה נגדית על ידי הנאשם"**, ולא נמצא מקום לייחס לשוטר טפילת אשמת שווא על המערער, והשוטר אף לא טען כי המערער דיבר בטלפון; עוד נאמר בהכרעת הדין כי השוטר **"תיעד באופן מפורט את נסיבות העבירה, כפי שעולה מהדו"ח שערך תוך התייחסות לכל רכיבי העבירה, למסלול נסיעת הנאשם, מקום עמידתו, קיום קשר עין עם הרכב ועם הנאשם מקום עצירת הנאשם, ומכלול העובדות הרלוונטיות לאישום"**.

מנגד, נדחתה טענת ההגנה כי השוטר סבר בטעות כי המערער אחז בטלפון הנייד, וצוין כי מעדות השוטר עלה כי הוא בעל ניסיון של 8 שנים בסיירת האופנועים, ומסוגל לזהות טלפון נייד גם בעת נסיעה במהירות גבוהה. בית המשפט מצא חיזוק לעדות השוטר בכך שהמערער הוריד את הטלפון מיד לאחר שהבחין בשוטר משמאלו, באופן התואם את עדות עד התביעה לפיה ניתן היה לזהות כי מדובר בשוטר למרות שרכב על אופנוע סמוי, ואף המערער העיד על ניסיונו המקצועי בנהיגה, המאפשר לו לזהות רכבי שיטור מוסוים. עוד קבע בית המשפט כי עדותו של עד ההגנה **"לא הייתה סדורה, העד ציין כי איננו שולט בשפה העברית..."** וכי **"בניגוד לשוטר אשר כאמור לא מצאתי כל יסוד לחשוד כי בחר להעליל דווקא על נאשם זה, הרי שלעד ההגנה קיים אינטרס מובהק להעיד לטובת הנאשם, בהיותו שכיר של הנאשם העובד אצלו ותלוי בנאשם לפרנסתו"**.

בית המשפט קבע כי יש להרשיע את המערער בעבירה, נוכח כך ש"בנסיבות המקרה שלפני, לאחר שמיעת הצדדים, בחינת העדויות ולאחר שהזהרתי עצמי שבפני עדות יחידה הריני קובעת כי יש ליתן אמון מלא בעדות עד התביעה ולא היה בעדות הנאשם ואף לא בעדות עד ההגנה כדי ליצור ספק בדבר אמינותה".

בית המשפט ציין בגזר הדין כי נדרש מהמערער סטנדרט זהירות גבוה, נוכח כך שהוא משמש כנהג משאית, וכי נוצר סיכון למשתמשים בדרך. למערער עבירות דומות קודמות, וגם אם חלף זמן ניכר מביצוען אין בכך כדי להפחית מחומרת העבירה. בית משפט קבע מתחם ענישה שבין **"קנס כגובה הברירה לבין 60 ימי פסילה"** וצויו פסקי הדין שניתנו ברע"פ 10020/16 וברע"פ 2193/14 בהם אושרו עונשי פסילה בפועל ועונשים נלווים, כאשר החלטת המערער לדון בעניינו בבית המשפט הביאה לחשיפת עברו, הכולל 70 עבירות תעבורה קודמות, מאז שנת 1993. עוד ציין בית המשפט כי התחשב בנסיבותיו האישיות של המערער, ובכך שהוא משמש כנהג מקצועי ונזקק לרישיונו.

בהודעת הערעור נטען כי לא ניתן להסתמך על עדות השוטר שלא ציין מה היה המרחק בין האופנוע לרכב, לא ציין את תנאי הראות, ולא מסר תיאור של הטלפון הנייד, "סוג וצבע". ניסיונו של השוטר אינו מהווה ערובה לכך שהשוטר חף

מבלבול או טעות, במיוחד כאשר לא היה חולק כי המערער לא החזיק את הטלפון צמוד לאוזנו. בעדות השוטר נפלה סתירה שכן טען מצד אחד, כי אינו זוכר אם היתה מצלמה על הקסדה, ולאחר מכן השיב כי בלילה הקודם הורידה לטעינה; נטען לקיום מחדל חקירתי בכך שלא נבדקה טענת המערער כי יש לו דיבורית קבועה ברכב; עוד נטען כי עדויות ההגנה היו סדורות ועקביות, וכי אין משמעות לכך שעד ההגנה לא שלט היטב בשפה העברית.

באשר לחומרת העונש נטען, כי הקנס בגין העבירה הינו בשיעור של 1000 ₪, ולמערער הרשעה אחת זהה בעברו הרחוק. די היה בהטלת קנס על המערער, ואין להחמיר עם המערער בשל רצונו להוכיח חפותו, והדבר לא אמור לעמוד לו לרועץ. עוד צוין כי ב- 7 השנים האחרונות צבר המערער לחובתו 3 עבירות מסוג ברירת משפט. משכך יש להורות על ביטול רכיבי הפסילה בפעל והפסילה המותנית.

אין אני רואה מקום להתערב במסקנתו המרשיעה של בית משפט קמא.

"כאשר בית משפט מרשיע בפלילים על סמך עדות יחידה, בנסיבות שאינן מחריגי סעיף 54א' לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971, אין נדרש חיזוק חיצוני ודי בקביעת בית המשפט לפיה נתן אמון מלא בנכונות העדות שהעדיף, על סמך התרשמותו ממהימנות העדים והעדויות..." (רע"פ 7395/10 שרון אלפנדרי נ. מדינת ישראל, 14.10.20).

אכן, בית המשפט קמא התרשם התרשמות בלתי אמצעית מהעדים שלפניו. עדותו של השוטר הותירה רושם מהימן, ובית המשפט אף ציין כי לשוטר שלא הכיר את המערער, לא היה כל עניין לייחס למערער מעשה שלא ביצע, וצוין כי השוטר לא הגזים בתיאור המעשה, ולא ייחס למערער דיבור בטלפון; בנסיבות אלה אין אני רואה לתת משקל לטענה כי לא נבדקה טענת המערער בדבר התקנתה של הדיבורית, והשוטר אף ציין בדוח את דברי המערער בעניין זה.

השוטר מסר תיאור מאד מפורט לגבי השימוש בטלפון ותגובותיו של המערער, ולמעשה, גם המערער עצמו לא טען כי השוטר בודה דברים במזיד אלא שקיים לטענתו ספק אם השוטר יכול היה להבחין בעבירה בהתחשב בתנאי הדרך ומהירות הנסיעה, ואולם בית המשפט קמא פסק גם בעניין זה לגבי ההתרשמות ממקצועיותו של העד. באשר לטענה הנוגעת להתקנת המצלמה על הקסדה, הרי שהשוטר העיד כי אינו זוכר אם זו היתה מותקנת בעת רישום הדוח, ואין בכך שהעיד כי השאירה לטעינה בלילה הקודם, כדי להעיב על ליבת העדות שמסר. עוד נקבע על ידי בית משפט קמא, ענין הנתון אף הוא להתרשמות, כי עד ההגנה היה "בעל עניין", שיש להיזהר ממתן משקל לעדותו, הגם שמסכים אני עם טענת ב"כ המערער כי מידת שליטתו של העד בשפה העברית אין בה כדי להשפיע על קביעת המהימנות.

אין בעונש שהוטל משום חומרה; עונש ממשי, גם בדרך של פסילה בפועל, בגין שימוש או אחיזה בטלפון נייד בעת נהיגה, מטרתו לסכל ולמנוע הסחת דעתם של נהגים, ובענייננו נהג רכב כבד, מהנעשה בכביש, ובכך למנוע תוצאות הרוג אסון. למערער 70 הרשעות תעבורה קודמות, ולא עומדת למערער זכות קנויה כי יוטל עליו עונש של קנס בלבד בגין העבירה שבה הורשע, כאשר בחר לנהל משפטו, ואזכיר, כי "תכליתה של ברירת הקנס הינה לעודד תשלום קנס ללא התדיינות ובכך להקל הן על האזרח והן על מערכת אכיפת החוק. לאדם יש זכות לבחור במשפט מקום שמשוכנע הוא, כי יכול להוכיח את חפותו. ואולם הבחור להישפט נוטל על עצמו סיכוי וסיכון: סיכוי, כי יצליח

להוכיח את חפותו ויימצא חף מפשע וסיכון בכך שיתנהל משפט, על כל הכרוך בכך, לרבות נשיאה בעונש כמתחייב מן החוק. " (רע"פ 7223/06 יהודה יולזרי נ. מדינת ישראל, 12.9.2006).

בנסיבות אלה דוחה אני את הערעור על כל חלקיו.

המערער יפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט לתעבורה עד יום 10.2.22 שעה 12:00.

מזכירות בית המשפט תעביר את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ז שבט תשפ"ב, 29 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.